

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Forbud mod Nedlægn. af bestaaende Landbrug og om Indskrænkninger i Retten til Udstykning m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4851).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Stengaard-Kirkegaard: Naar alle politiske Partier er enige om, at det er en betydningsfuld Opgave for Staten at hjælpe til en bedre Fordeling af Jorden, synes jeg ogsaa, man let maa kunne blive enig om, at Staten ikke kan finde sig i, at den private Virksomhed modvirker dette Formaal; Staten kan ikke finde sig i, at Jord sammenlægges paa en saadan Maade, at det medfører Nedlæggelse af selvstændige Landbrug. Der er ved forskellige Lejligheder blevet talt meget om den store Nedlæggelse af Landbrug, som har fundet Sted i de sidste Aar. I Sommersamlingen talte særlig det daværende Medlem af Tinget Hr. N. C. Christensen, Lødderup, derom, og der er for nylig atter fremsat en lignende Paastand af det ærede Medlem Hr. Bording. Gaar man til Statistikken, viser det sig imidlertid, at vi i 1916 af smaa Landbrug paa mellem 1 og 6 Tdr. Land havde 37 262, men i 1919 41 269, altsaa en Forøgelse paa 4 000. Paa ganske tilsvarende Maade forholder det sig med Ejendomme paa mellem 6 og 18 Tønder; af disse har der i det samme Treaar været en Stigning i Antallet paa mellem 6 030 og 7 000. Det viser sig altsaa, at Antallet af smaa Landbrug forøges, og det bør selvfølgelig ogsaa være den Vej. Udviklingen skal gaa. Jeg anerkender imidlertid, at Lovgivningsmagten ikke kan slaa sig til Ro hermed, men at der maa skabes Garantier for, at denne Udvikling opretholdes, og derfor er det nødvendigt at forlænge Gyldigheden af den Lov, der her er Tale om.

Det er nu tredie Gang, vi staar overfor en Fornylse af denne Lov. Vi begyndte med i 1918 at vedtage en Lov angaaende dette Forhold. Det viste sig straks, at Loven var for snæver og endogsaa hindrede en naturlig og rimelig Udstykning, og Landbrugsministeriet og Matrikelkontoret blev overlæst med Andragender om Dispensation fra Loven. Derfor gik vi i 1919 til i nogen Grad at lempe Lovens Hovedbestemmelser paa Grundlag af, at Ministeren skulde have Ret til at give Dispensation, naar en Kommunalbestyrelse havde

vedtaget at anbefale en saadan. Den Ordning har vi nu prøvet i Løbet af et Aar, og jeg tror, den almindelige Erfaring gaar ud paa, at Ordningen har vist sig at være rimelig og forsvarlig. Derfor kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at Lovens Gyldighed nu forlænges.

Jeg anerkender fuldt ud det nye, der kommer ind i Loven gennem Lovforslagets § 4, om Kontrol med, at Loven virkelig overholdes; i saa Henseende har der været et Hul i den hidtidige Lov. Kontrollen skal føres ved Tinglæsningen af Adkomst dokumenter. Jeg vil endvidere gerne rette en Tak til den højtærede Landbrugsminister for hans Tilsagn om, at det næste Skridt paa dette Omraade bliver en virkelig Revision af Udstykningsloven af 1906. For jeg synes, det er rigtigere at gaa til en virkelig Revision af Udstykningsloven end at fortsætte med den midlertidige Lovgivning.

Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget.

Hans Rasmussen: I Overensstemmelse med den Stilling, Socialdemokratiet har indtaget til de foregaaende Love paa dette Omraade, skal jeg ganske kort paa min Gruppens Vegne anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse og til hurtigt Fremme. Vi nærer fremdeles den Opfattelse, at det vil være ønskeligt, at Lovgivningsmagten værner om de mindre Landbrug, og at der træffes Bestemmelse om, at disse ikke skal kunne nedlægges, saaledes som det desværre er sket i stor Udstrækning i mange Egne af Landet. Det er et Forhold, som man har set paa med Bekymring mange Steder, dette, at der er blevet opkøbt Ejendomme, som er lagte sammen, at Brugene er forsvundet, i det hele taget den Spekulation, der har gjort sig i en uhyggelig Grad gældende i de nærmest foregaaende Aar.

Da Forslag om en saadan midlertidig Lov fremkom første Gang for nogle Aar siden, blev det fra vor Side uforbeholdent anbefalet, og næste Gang stillede vi os paa lignende Vis. Denne Gang er der Tale om, at Loven skal gælde for et længere Tidsrum, foreløbig to Aar. Jeg kan paa min Gruppens Vegne billige dette, og jeg kan ogsaa billige det, der siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, at man maa søge at komme til en mere varig Ordning paa dette Omraade. Jeg vil tilføje, at det glæder mig, at den højtærede Landbrugsminister tænker paa at søge tilvejebragt en mere varig Ordning paa dette Felt. Det glæder mig saa meget mere som det